

Emin Piri

“27 OKTYABR”A

Səni indi sevdim.
Gülən gözlərinin arındakı dərdlərini-
sevdim keçmişini.
Ürəyi sözlərində döyünən körpə səslərini-
sevdim gələcəyini.
Sevdim
el var, oba var-
daha demirəm nəyini sevdim.

Səni üzənin evi yıxılsın,
yıxılsın lap belə nəyi yıxılsın...
Fitili çəkilməmiş qumbarayam
at məni
dərdlərinin səngərinə.

Bakıdan Naxçıvana kimi
bir türkü olaram qulaqlarında
ötüb Zəngəzur səmasından:
“əllərim əlinə dəydikdən sonra
sonu istər ölüm olsun,
istər ayrılıq”.

Səni səhər sevdim-
Azan gözləyən müəzzin kimi.
Səni günorta sevdim-
damla olmaqdan bezib
günəşə buxar kimi qaçmaq istəyəm
Su damlası kimi.
Səni axşam sevdim-
demirəm necə sevdim...

Səni axşam
Səni günorta
Səni səhər sevdim,
Demirəm necə sevdim
Ay zalım sevdim səni.

SƏN, MƏN VƏ PIANİNO

Boyatlamış dərdlərin var,
boyat, köhnə dərdlərin.
Adam da sadiq olar-
dərdlərinə, dərdlərinə?!
Əl atıb qoparsam
ürəyindən kədərini.
Görərsənmi-
əllərimi, əllərimi?!

Dəcəl barmaqların var,
dəcəl barmaqların.
Pianonun dillərində
yandıracaq yalnızlığın işığını.
Söndürsəm “min illik” alovunu-
elə pianonun dilləri üstə
elə pianonun qucağında,
qucağında.
Sevərsənmi-
günahımı, günahımı?!

Bir qızımız olar
gözləri qəhvəyi gülən-
elə sən kimi.
Qoşulub ona gülə-gülə
saçlarını yolarsanmi,
Yolarsanmi?!

Alın yazımın qalan vərəqlərini
qoydum dizinə sənə.
Kimi istəsən sil alımdan,
yaz öz adını.
Yazarsanmi adını,
yazarsanmi?!

Sənsiz-
Oyuncağı əlindən alınmış uşaq kimiyəm.
Çağırısam ki, gəl-
sevindir bu saqqallı uşağı-
Gələrsənmi,
Gələrsənmi?!

O...YOL...YAĞIŞ...KÜLƏK...

Xoşbəxtliyə bircə hərf çatmır: “O”.

R. Əhməd

Buludlar dən səpər yerə,
yollar göyərçin kimi
dənələr yağışı.
“Bayatı şiraz” kimi evlər
dinlər yağışı.

Dodağı çatlamış asfalt küçələr
yağışı partdaq dodaqlarına çəkdiyi kimi
çəkərkəm ciyərlərimə
mənə nəfəs verən öpüşlərini.

Bir yağış damlası olaram
qoparam buludların bətnindən saçlarına...
çırparsan tellərini
düşərəm ovuclarına.
Qaldır əllərini dodaqlarına:
nəfəs ver, isit məni...

Bir külək olaram.
Sonra...
Sonra dəcəl uşaqlar kimi
Qapını döyüb qaçaram.
Açarsanmi qapını?
Açarsanmi ürəyini?

Boya kimi çəker
dodaqlarına
bir dünyalıq çəhrayı təbəssümü.

Çırpar,
çırpar buludlar yerin başına.
Zərbədən yığılan yollar,
sərilər ayaqların altına.

Ürəyim yeriyər çəkmələrinlə
dənələr yerşinin addım səsinə.
İndi pozacaq iş sükutunu
gecələr addımlayacaq “əsmər yuxum”da.

O yağış mənəm,
O külək mənəm,
O yol mənəm.
O mənəm.
O...
O..
O.

NAXÇIVAN ARZULARI

Sənsiz-
Azərbaycandan ayrı düşmüş
Naxçıvanam indi.

Əllərim sənə açılmış Zəngəzurdu
kəsilmiş, oğurlanmış əllərim.
De:
-Bu əllərsiz necə qucaqlayım səni?!

Söylə:
-kimə verəcəksən bu kəsilmiş əllərimi?
-yad ürək-ölkələrə?!
Ya da gözlə...
Əllərimi tapıb gəlirəm...

Gözlərimin nurunu aparan
savaşı deyil,

qəhvəyi gözlərindən doğan
“Qara günəş”di.
İndi ola bilirsənsə,
əsa ol-
bu əlsiz, kor bədəne.

Sənə eşqim bir az savaşı,
bir az sülhdü.
Bir az sevgi,
bir az nifrətdi.
Bağışla,
bir az qan,
bir az da göz yaşı axacaq.

“O”NA MƏKTUB

Salam, torpaq adam!
Burda həyat
gözlərinin rəngi kimi tez dəyişir.
Əsasən qəhvəyi,
ya da qara.

Burda işimizi sorsan
“imitasiya”.
ya da anlayacağın hədəf taxtası.

Arada mərmilər kimisə sıgallayır,
ya da qışqırır
hansısa ananın yuxusunda.

Göydə mərmilərlə toqquşur
anamızın duaları.

Gördüm;
“iki balam var,
Ölmək istəmirəm,
Ölmək istəmərim”-deyəm əsgəri.

Gördüm gözlərinde
hələ doğulmamış
körpəsinin ürək çırpıntılarını.
Utandım,
Utandıq.
Baxmadım daha o gözlərə
üz-üzə gəlməməkçün o uşaqla.
mən utandım
biz utandıq.
Bəlkə o uşaq da utandı bizdən.
Getdik,
o uşağı baş-başa qoyduq atasıyla.
utandıq...
getdik...
Biz utandıq o gözlərdəki uşaqdan
o uşaq utandı bizdən.
amma atası utanmadı,
utanmadı...

Ən əzizinin, sevdiyinin
yanında olmasını istəmədiyini yerdə.

Bir əsgərim var.
Su gətirəndə
pulemyot gülləsi öpdü dizini.
İndi onu görəndə dizlərim ağrayır.
Susuzluğumuz yatmadı
mayorumuzun ürəyində sərinlədi
istidən ürəyi sıxılan bir düşmənin mərmisi.

Axı, biz su istəmişdik,
qan yox.
Bəlkə bura Füzuli deyil,
Kərbəladır, xəbərimiz yox?!

Oğullar döyüşür...
Analar yaralanır,
analar şəhid olur.

O oğlanın cəbhədə itən ayaqlarını görərsən
ağsayan o anada.
Gözlərini itirən zabitin gözlərini görərsən
göz yaşı quruyan o ananın yanaqlarında.
O şəhidi görərsən
oğlunun məzarında başdaşına dönmən anada.

Havada rəqs edən güllələrdən
daha dəcəldir barmaqların.

O güllələr mənə xatırladır
xeyallarımı qıdıqlayan barmaqlarını.

Bilirəm, heç inanınmırsan
görmədən, bilmədən
şəkillərdən sənə aşıq olduğuma.
Bilirsən, heç bu torpaqları da görməmişdim...

QIZIM

*(Qarabağda və bütün müharibələrdə
həlak olan körpələrə ithaf olunur)*

Qızım, görə bilmədim
mənə doğru yerşini.
İndi rəsmlərin
Şəkil-şəkil iməkləyir divarımda.

Qızım, başdaşın özündən uca,
məzarın səndən qoca.
sənsə hələ də körpə...

Həbsxana köşəsində
qəfəs içindəki quş qədər azaddır
mənim sülh arzularım.

Qızım, bütün boş yelləncəklərdə
səni görürəm
görürəm buludsuz səmada bulud kimi,
qaranlıq gecədə günəş kimi.

Qızım, saçlarını darıxır -
yolmağınçün,
yanaqlarım çuxura dönüb
yerini doldurmağa -
o quyular totuş barmaqlarına həsrət
həyatım ayaq izlərinə möhtac.

Bilirəm, uşaqlar ölmür,
böyüklərdən kəsür,
kəsür bu dünyadan
və eləcə uçur, gedir...

Bağışla,
Bağışla, sənə dəyən güllələri.
Qolundakı metal qırıntısına gülümsə -
bir çimdik bil, böyüklərdən hədiyyə.

BİRİNCİ MƏKTUB

Bir az əsmər, bir az günəş-şokolad qız,
sən gedəli
Burda şirniyyatların dadı qaçıb.

Venesiyanın suları
gecələr pıçıldayırmı qulağına
Sumqayıtın yalnızlığını?

Heç gördünmü
Eşqə qalxmışam desin kimsə?
Hamı düşdü,
düşdü.

Düşmək qalxmıqdı
necə ki, Yusifi endirdilər
qalxmıyıçün
Allahın eşq quyusuna.
Sən də mənim eşq quyusuna
balıqların Marian zirvəsi kimi.

Ayaqlarımın addımlamağı
əllərimi aldatmaqdı
səcdə edir getdiyini yollara.
Üzümü hara tutum dua edəndə
Məkkəyə, Vatikana
Yoxsa Venesiyaya?

Bədənimdən ayrı düşən ayaqlarım,
“Axilles dabanı”msan.
Kişilər qadınısız yeriyə bilməz bu həyatı.

Günəşə həsrət məmırlar
ayağına dolanıb yalvarırmı
getmə, qal, əsmər günəş-deyə?!

